

РЕШЕНИЕ

№ 39882

гр. София, 15.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 85 състав, в
публично заседание на 21.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Биляна Икономова

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **2957** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ във връзка чл. 203, ал. 1 от АПК.

Образувано е по искова молба с вх. № 8343/11.03.2026 г. по описа на Административен съд София-град, подадена от А. Р. В., с адрес – [населено място], като се иска Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ да бъде осъдена да заплати обезщетение в размер на 4000 евро за претърпени неимуществени вреди и обезщетение в размер на 1 558,79 евро за претърпени имуществени вреди /пропуснати ползи/, представляващи разликата между обезщетението за безработица, което е получил за периода от 16.09.2024 г. /датата на прекратяване на трудовото му правоотношение/ до 20.01.2025 г. /датата на постъпване на работа/ и трудовите възнаграждения, които е следвало да получи за същия период, ведно със законната лихва, считано от датата на влизане в сила на решението по адм. дело № 9165/2024 г. на Административен съд София-град, с което е отменена заповед № 3146/24-4332-004740/28.08.2024 г., издадена от младши автоконтрольор 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, до окончателното изплащане на сумите /съгласно молба-уточнение от 08.05.2026 г./.

В исковата молба е посочено, че след отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ е прекратен трудовият му договор и се наложило да бъде регистриран като безработен, за което получил обезщетение в общ размер от 1494 лева, считано от м. септември 2024 г. до 20.01.2025 г. Твърди се, до започването му на работа – 20.01.2025 г., следвало да получи трудово възнаграждение в общ размер на 4542,72 лева, т.е. имало разлика /пропуснати ползи/ в размер на 3048,72 лева или 1 558,79 евро за времето от прекратяване на трудовото правоотношение до постъпването на работа. Претърпени били и неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания във връзка с прекратяване на трудовото правоотношение,

финансови затруднения поради наличен договор за потребителски кредит, притеснения във връзка с резултатите от пробата. Ищецът твърди, че се бил затворил в себе си, спрял да общува с приятелите си, чувствал се напрегнат, изнервен, унижен, накърнени били честта и достойнството му, като заявява, че имал негативно отношение към наркотиците. Липсата на СУМПС нарушила обичайния му ритъм на живот. Моли искът да бъде уважен като основателен. Претендира разноски.

В открито съдебно заседание ищецът А. Р. В., редовно уведомен, не се явява. Чрез процесуалния си представител моли искът да бъде уважен. Твърди, че била установена пряката връзка между издадената незаконосъобразно заповед и понесените от него вреди. Доказани били неимуществените вреди, вкл. и чрез разпит на свидетел. Заявява, че не може да носи отговорност за некоректното поведение на работодателя си, като безспорно се установило, че ежедневно е командирован извън [населено място]. Твърди се също, че са получавани командировъчни, които не били включени в трудовото му възнаграждение. Претендира разноски по списък.

Ответникът - СДВР, редовно уведомен, не се представлява. Депозирано е писмено становище, в което излага съображения по съществото на спора и моли предявеният иск да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. Не била доказана връзката между отменената заповед и претендираните имуществени и неимуществени вреди, като възражава срещу размера на последните. Твърди, че договорът за потребителски кредит бил предсрочно погасен, както и, че медицинско лице би могло да докаже с точност негативните за ищеца емоции. Налице било съпричиняване, като се сочи, че ищецът бил отказал проверка с техническо средство за употреба на наркотични вещества и техни аналози, като било образувано и досъдебно производство. Нямащо как да се докаже дали неимуществените вреди не били причинени от образуваното досъдебно производство. Моли да се присъди юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, претендиран от ищеца като разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, дава заключение за неоснователност и недоказаност на иска, като при основателност приема, че следва да се намали размерът на неимуществените вреди, а по отношение на имуществените вреди да се съобрази заключението на вещото лице относно липсата на командировъчни разходи и заповеди за командироване.

Въз основа на твърденията на страните и събрания по делото доказателствен материал Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав установи следното от фактическа страна:

Със заповед № 3146/24-4332-004740/28.08.2024 г., издадена от младши автоконтрольор 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР на А. Р. В. била наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС, но за не повече от 18 месеца, като е вписано отнемане на СУМПС на основание чл. 172, ал. 2, т. 3 ЗДвП.

С решение № 3093/30.01.2025 г. по адм. дело № 9165/2024 г. по описа на Административен съд София-град, което е окончателно, цитираната заповед е отменена.

По делото са приети като писмени доказателства – трудов договори с „ДЕННИС 2007“ ЕООД, въз основа на който ищецът приема да изпълнява длъжността „шофьор, лекотоварен автомобил“, считано от 15.06.2020 г. и 20.01.2025 г.; удостоверение от работодател за полученото трудово възнаграждение по месеци от м. януари 2024 г. до 15.09.2024 г.; банкови документи, отразяващи полученото обезщетение за безработица – октомври 2024 г. до февруари 2025 г.; заповед за прекратяване на трудов договор на 16.09.2024 г. с работодател „ДЕННИС 2007“ ЕООД; договор за потребителски кредит от 02.06.2018 г. за срок от 96 месеца; резултат от drager drugtest 5000 от 28.08.2024 г. – положителен за амфетамин; писмо на зам.-началник на отдел „Пътна полиция“ –

СДВР, видно от което СУМПС на А. Р. В. е отнето на 28.08.2024 г. и му е върнато на 16.01.2025 г. Изслушани са свидетелските показания на съпругата на ищеца Х. Б. В., които съдът кредитира като обективно дадени предвид събрания по делото писмен доказателствен материал и при съобразяване на разпоредбата на чл. 172 ГПК. На свидетеля е бил известен случаят от 28.08.2024 г., когато бил приет в болница за планова операция на окото. Съпругът ѝ се обадил към 17:00 часа и казал, че е проверен от пътните органи с тест за наркотици и пробата била положителна. Свидетелят В. останала шокирана, защото съпругът ѝ никога не е употребявал наркотични вещества, като не могла да повярва, че резултатът е излязъл положителен. Свидетелството му било отнето, което повлияло на работата му - бил шофьор и не можел да упражнява професията си. Работодателят му го пуснал в платен отпуск до средата на м. септември, след което договорът му бил прекратен. Работата на ищеца се състояла в превоз на стоки от С. до П., П., Б.. Бил командирован до тези градове. Семейството имали две деца - на 6 и 11 години, момиче /било на детска градина/ и момче /ученик в училище в [населено място]/, а те живеели в [населено място]. Наблизо било, пътували с автомобил. Тя също била шофьор и се наложило да вози децата си и съпруга си. Случаят се бил отразил негативно на отношенията им. Съпругът ѝ станал изнервен, сприхав, всеки ден говорел за отнемането на книжката, дали кръвният резултат няма да се окаже и той положителен. Книжката му била върната през м. януари, след като излязъл резултатът от кръвната проба – бил отрицателен. В периода изпитали сериозни финансови затруднения, тъй като ищецът имал кредит към Б., свидетелят – също, което наложило да вземат заеми от родителите им. Разчитали само на заплата на свидетеля. Ищецът се записал на трудовата борса. Гледал обяви за работа, но така и не успял да си намери. След като си върнал свидетелството, го възстановили на работа, където продължавал да работи.

По делото е изслушано заключение по назначената съдебно-счетоводна експертиза, видно от което за месец август 2024 г. основното месечно възнаграждение е в размер на 940 лева /480,61 евро/, брутно трудово възнаграждение е в размер на 973,84 лева /497,92 евро/, нетно трудово възнаграждение без командировъчни е в размер на 755,68 лева /386,37 евро/, командировъчни разходи са в размер на 380 лева /194,29 евро/. Посочва се, че няма промяна в процента допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит, както и, че за периода през месец януари 2025 г. е приложена основна месечна заплата 1077 лева. Сочат се различни суми командировъчни разходи, като е направен извод, че те зависят от фактическото командироване. Посочва се също, че е изплатена сума в общ размер от 1494 лева /763,87 евро/, представляваща обезщетение за безработица, получено за периода от 16.09.2024 г. /датата на прекратяване на трудовото правоотношение/ до 15.01.2025 г. Описана е методиката на изчисление при пълен месец, при непълен месец, за м. януари 2025 г., осигурителни и здравни вноски, данък, направено е и сравнение. Изготвена е таблица с обобщение по месеци, като са посочени суми - брутно и нетно трудово възнаграждение и обезщетение за безработица, и вещото лице е извършило сравнение между последните две като разполагаеми за лицето суми, както следва: 3058,31 лева /1563,69 евро/ и 1494 лева /763,87 евро/ за периода от 16.09.2024 г. до 15.01.2025 г. или разлика от 1564,31 лева /799,82 евро/. По представените платежни документи не се установявало обезщетение за безработица за дните 16.01.2025 г. и 17.01.2025 г., поради което е определено само нетно възнаграждение, съответно – разлика в размер на 1643,01 лева /840,06 евро/. Дата 20.01.2025 г. не била включена в изчисленията поради постъпване на ищеца на работа по новия трудов договор. В открито съдебно заседание вещото лице уточнява, че не е включила към изчисленията командировъчните, защото съгласно длъжностната характеристика, която било поискало от счетоводството, ищецът бил шофьор на лекотоварен автомобил, поради което и нямал право на такива. Вещото лице е поискало заповеди или отчети по повод командировки, но

нямало. Работата на ищеца била на територията на С., като вещото лице не знаело дали е пътувал извън С.. Извън работното място можело да се командирова, но тогава трябвало да има задължително заповед за командировка и след това в тридневен срок от завръщането трябвало да се направен отчет, подписан и подпечатан от управителя на фирмата. Поискала такъв, но нямало. Вещото лице било разговаряло със счетоводството на работодателя, което било външно, с лицето А. Д..

При така установената фактическа обстановка Административен съд София-град, Първо отделение, 85-и състав, формира следните правни изводи:

Искът е допустим като подаден от лице с активна процесуална легитимация, което твърди, че е претърпяло имуществени и неимуществени вреди, и е насочен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто отменен като незаконосъобразен акт се твърди, че са причинени вредите /чл. 128, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 203, ал. 1, чл. 204, ал. 1 АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ и чл. 205, ал. 1 АПК във връзка с чл. 7, ал. 1 ЗОДОВ във връзка с чл. 37, ал. 2 от Закон за Министерството на вътрешните работи – ЗМВР, чл. 9, ал. 2 ПУДМВР/.

На основание чл. 7, ал. 1 от ЗОДОВ искът за обезщетение се предявява срещу органите, от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите. Съгласно чл. 205, ал. 1 от АПК „искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите“, като в § 1, т. 1 от ДР на АПК е дадена легална дефиниция на административен орган – „органът, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон, включително лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги“. В конкретния случай ответник е СДВР, доколкото издателят на отменената като незаконосъобразна заповед е младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ към съответната областна дирекция на МВР.

Съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС: „при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожяемите административни актове, а при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им“. Съгласно чл. 204, ал. 1 и ал. 2 АПК искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред или заедно с оспорването му до приключване на първото заседание по делото. Спазено е изискването по чл. 110 от ЗЗД, приложим на основание § 1 от ЗР на ЗОДОВ, регламентиращ общата петгодишна давност за инициране на производство за присъждане на обезщетение. Последното е преюдициален въпрос, чийто отговор определя и една от предпоставките за основателност на предявения иск за вреди.

В случаите, в които исковата претенция бъде уважена като основателна, се разглежда и акцесорното искане за присъждане на претендираната лихва, като за неговата допустимост също се изследва изтекла ли е или не погасителната давност. Началният момент за неговото предявяване е моментът на преустановяването на незаконните действия или бездействия на административните органи, съответно – от момента на влизане в сила на решението, с което се отменят унищожяемите административни актове, при нищожните - това е моментът на тяхното издаване. Вземанията за лихви се погасяват с изтичането на тригодишен срок /чл. 111, б. „в“ от ЗЗД/ – предпоставка за разглеждане искането за основателност на вземането при преюдициално разрешен въпрос за основателността на главното вземане.

Разгледан по същество, искът е от части ОСНОВАТЕЛЕН.

1. Съгласно разпоредбата на чл. 203 от АПК физическите лица могат да предявят иски за обезщетения за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, като въз основа на препращащата норма на чл. 203, ал. 2 от АПК за неуредените въпроси субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ. Производството за обезщетения е уредено от законодателя в глава единадесета от АПК, към които препраща и чл. 1, ал. 3 от ЗОДОВ.

На основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ „държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконови нормативни актове“. Увреждането на физическите лица, в случая претърпяването на имуществени и неимуществени вреди, представлява сложен юридически състав, чиито предпоставки следва да са налице кумулативно при търсене на отговорност на съответния административен орган. Ангажирането на отговорността и присъждането на обезщетение е допустимо при наличието на следните елементи: незаконосъобразен административен акт, вреда, причинна връзка между акта и вредата, а в случаите на деяние /действие или бездействие/, противоправност на деянието и причинно-следствената му връзка с настъпилата вреда. За целите на закона е от значение не съществуването на някаква причинна връзка, а същата да е пряка и непосредствена. Под преки вреди следва да се разбират онези, които са типична, нормално настъпваща по време и място последица от незаконосъобразния акт, действие или бездействие. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправното действие или бездействие, установения за незаконосъобразен акт. Липсата на който и да е елементите от посочения фактически състав води до невъзможност да се реализира отговорността на държавата и общината по предвидения от закона ред. В тежест на ищеца е да докаже наличието на причинна връзка между отменения акт на административния орган /неговото незаконосъобразно действие или бездействие/ и твърдените претърпени имуществени и неимуществени вреди /чл. 154 от ГПК/.

2. Елемент от фактическия състав по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е незаконосъобразният акт да е издаден и незаконосъобразното поведение да е проявено при или по повод административна дейност. „Законодателят не е дал легална дефиниция на понятието „административна дейност“ за целите на ЗОДОВ в самия закон. Дефиниция на това понятие няма и в други актове на позитивното право. Това налага установяването на съдържанието му по тълкувателен път. /.../ В чл. 1 подходът е друг. Посочени са два признака, които определят основанието. Първият е незаконосъобразността на актове, действия и бездействия. Тоест, индивидуализацията е направена не по функционалното съдържание на акта, действието или бездействието, а единствено с оглед на неговата законосъобразност. И вторият - при и по повод изпълнение на административна дейност. „Административна дейност“ е субективно, формално понятие, което изразява осъществяващия дейността субект. То не е функционално понятие, не съответства на различните функции, които органите и длъжностните лица по чл. 1 ЗОДОВ имат и които различни функции осъществяват чрез различни по своята правна същност актове и действия, съответно бездействия. Субектите по чл. 1 ЗОДОВ могат да изпълняват различни функции и задачи. Много пъти един и същ орган е натоварен с няколко различни по същността си функции - нормотворчески, контролни, правораздавателни, изпълнителни. Не вида на функцията и задачата, а качеството на правния субект на орган /длъжностно лице/ на държавата или на общината и относимостта на акта, действието или бездействието към това му качество /при и по повод/, е релевантно за отговорността по чл. 1 ЗОДОВ“ /определение по адм. д. № 30/2014 г., смесен 5 чл.

с-в ВАС/.

В конкретния случай с окончателното съдебно решение е отменена като незаконосъобразна заповед, с която на ищеца е наложена ПАМ по ЗДвП.

3. Съгласно мотивите на Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС „държавата отговаря за всички вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането, която отговорност е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми“.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ „държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице“. С оглед горното и разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ следва да се установи наличие на причинно-следствена връзка между претърпените вреди и незаконосъобразния акт.

В случая са налице всички елементи за ангажиране отговорността на държавата по реда на ЗОДОВ, при което искът на **А. Р. В.** следва да бъде уважен като основателен, но съобразно частта, която е доказана. Този извод се основава и на утвърденото в практиката на ВАС, че след влизане в сила на съдебния акт, с който се обявява незаконосъобразност на акт, държавата дължи пълно репарирание на понесените вреди с оглед спазването на принципите на равностойност, ефективност, пропорционалност.

4. Обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. В случая твърдените неимуществени вреди са доказани по основание, но не и по размер /така вж. решение по адм. д. № 11311/2022 г. на ВАС/.

В хода на производството, конкретно от изслушаните свидетелските показания, се установиха негативни преживявания за ищеца, изразяващи се в стрес, тревога, затруднения при грижата за семейството му, за намирането на работа поради прекратяване на трудовото му правоотношение /шофьор на лекотоварен автомобил от 2020 г./, за резултатите от направения кръвен тест, за узнаването относно издадената заповед от трети лица, довело и до прекратяване на трудовото му правоотношение, т.е. налице е негативно отражение в психиката на ищеца, което е довело до възникване и съществуване на социален дискомфорт за същия за определен период от време.

Негативните преживявания са породени и от обстоятелството, че поради прекратяване на трудовото правоотношение и въпреки получаване на обезщетение за безработица последното е в значително по-нисък размер, което създава затруднения при погасяване на задълженията за внските по съществуващ потребителски кредит, за който не се споделя твърдението, че е бил погасен. Напротив – налице са данни, че съществуващи кредити № 2238396 и № 2662070 са рефинансирани със сумата по кредита № 3234943, за който всъщност са налице доказателства, че е сключен на 02.06.2018 г. за срок от 96 месеца. За изясняване на противното - погасяването на кредита, за който се твърди от ищеца, че е действащ, с оглед разпределената доказателствена тежест именно ответникът е следвало да изиска събирането на доказателства. В случая не се опроверга негативното преживяване на ищеца, свързано със затрудненията по погасяване на кредитни вноски, вкл. и поради това, че финансовата нестабилност по принцип създава стрес и страх у длъжника по какъв начин и ще погаси ли в срок и размер съответната вноска.

Съдът проведе разпит на съпругата на ищеца като свидетел, чиито показания кредитира,

съобразявайки нейната заинтересованост от изхода на делото съгласно чл. 172 ГПК, като се отчита липсата на други писмени доказателства за психическото и физическото състояние на ищеца, както и, че показанията на съпруга не са сред недопустимите по чл. 164 ГПК освен в предвиден случай, какъвто не е настоящият /така вж. решение по адм. дело № 347/2025 г. на ВАС/ и, че съгласно трайната съдебна практика настъпването на неимуществени вреди се доказва основно чрез свидетелски показания, а именно – установяването на твърдените негативни преживявания да се извършва чрез разпит на съответните свидетели, които да познават ищеца отблизо, т. е. да са лица от близкото му обкръжение и да са били свидетели на емоционалното отражение на отнемането на СУМПС върху начина му на живот. При това не се споделя възражението на ответника, че единственият начин да се докажат неимуществените вреди е чрез съдебно-медицинска експертиза или въз основа на медицински документи.

Дори и да се приеме, че в случая искът за неимуществени вреди не може да се докаже чрез показанията на съпругата на ищеца, то следва да се има предвид, че отнемането на СУМПС е вид ограничаване на свободата на придвижване на лицето, косвено – и на правото на труд, и самият факт на това ограничаване създава предпоставки за настъпването на неимуществени вреди, които не се нуждаят от доказване.

Негативните емоции и чувства у ищеца са породени от издаването на незаконосъобразния акт, т.е. те са пряка и непосредствена последица от налагането на ПАМ. При това съдът намира претенцията за обезщетяване на претърпени от ищеца неимуществени вреди за основателна, като размерът на обезщетението следва да бъде определен по справедливост по чл. 52 ЗЗД /така вж. решение по адм. д. № 4115/2022 г. на ВАС/. Следва да се отбележи, че самото обезщетение, което има компенсаторна функция, не следва да бъде източник на обогатяване за пострадалия, както е поискано в случая.

Следва да бъде отбелязано и, че вредоносният резултат е възможно да бъде постигнат от въздействието и на две или повече независими едно от друго събития. Извършва се преценка дали е виновно съпричиняване, като в случая се акцентира върху факта, че лицето не е отказало извършването на тест при проверката от контролните органи, каквито твърдения всъщност излага процесуалният представител на ответника. Напротив – от преписката по приложеното адм. дело № 9165/2024 г. на Административен съд София-град се установява, че на лицето е направен тест, след което е издаден талон за изследване във ВМА, в съответствие на разпоредбите на чл. 3, чл. 3а, т. 2, чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1/19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. В случая **А. Р. В.** се е възползвал от предвидената възможност и е дал доброволно кръвна проба, поради което той не е възпрепятствал установяването на наркотични вещества в кръвта му и не е създал предпоставки за настъпване на вредите от незаконосъобразния акт, поради което и не намира приложение чл. 5, ал. 2 ЗОДОВ. Така вж. решение по адм. дело № 11969/2025 г. по описа на ВАС.

В конкретната ситуация през по-голямата част от периода на исковата претенция, наред с издаването на заповед за налагане на ПАМ, е било образувано и е протичало досъдебно производство № 226 ЗМК 1481/2024 г. по описа на 02 РУ - СДВР, за което обстоятелство страните не спорят. Житейски обосновано е същото, като такова с по-висока степен на интензитет, да е тревожело много повече ищеца от проведеното административно производство по налагане на ПАМ. В този случай практически невъзможно е негативните емоции от двете производства да бъдат отделени или отграничени едни от други, за да бъдат оценени поотделно. Ясно е тогава, че обезвредата на всяка от тях следва да е пропорционална на интензитета ѝ спрямо този на другата /така вж. решение по адм. дело № 11696/2025 г. на ВАС/. Доколкото ищецът не сочи вреди

от провеждането на досъдебно производство, то причинени ли са вреди от него и в какво се изразяват те, съответно – следва ли да бъдат репарирани и в какъв размер, не подлежи на обсъждане.

Формира се извод, съобразявайки горното, че размерът на поисканото обезщетение, конкретно за обезвреда на неимуществени вреди, причинени от издаването на заповедта и налагането на ПАМ, е завишен и не отговаря на целта на закона да се възмезди лицето за претърпените от него негативни емоции за сравнително кратък период от време /около 4 месеца/. При това следва да се определи обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 511.29 евро /равностойността на 1000 лева/. В останалата част искът за присъждане на неимуществени вреди в размер над 511.29 евро или 3 488,71 евро разлика спрямо претендираните 4000 евро следва да бъде отхвърлен.

5. Съдът намира претенцията за обезщетяване на претърпени от ищеца имуществени вреди за основателна - вредите са доказани по основание, но не и по размер. Издаването на незаконосъобразната заповед за налагане на ПАМ, отменена впоследствие от съда, е лишило **А. Р. В.** от възможността да управлява МПС, съответно – да изпълнява трудовите си задължения, а от там – да получава доход от положен труд, т.е. лицето е претърпяло имуществени вреди под формата на пропуснати ползи /така вж. решение по адм. дело № 1514/2026 г. на ВАС/. В действителност тази пряка и непосредствена негативна последица от издаването на заповедта засяга патримониума на ищеца за времето от издаването ѝ до връщането на СУМПС на 16.01.2025 г., за който факт не се спори. По делото се установява безспорно, че за времето от 16.09.2024 г. до 19.01.2025 г. ищецът не е бил на трудов договор, като от изслушаното експертно заключение се формира извод за изплащане на обезщетение за безработица до дата 15.01.2025 г. Именно периодът, в който лицето е било безработно, и е било без СУМПС – 16.09.2024 г.-15.01.2025 г., е релевантният - от една страна, последиците от отнемането на СУМПС са настъпили с прекратяване на трудовия договор едва на 16.09.2024 г., а възможността да бъде преодоляна липсата на СУМПС възниква след връщането му – 16.01.2025 г., т.е. след този момент не е съществувала пречка за възникване на трудово правоотношение, както е и в случая със сключването на нов трудов договор на 17.01.2025 г. Правилно вещото лице е извършило изчисленията си за периода от 16.09.2024 г. /отнемане на СУМПС/ до 15.01.2025 г. /връщане на СУМПС/, определяйки дължимото на ищеца брутно и нетно възнаграждение за съответните периоди, ако не му бе прекратен трудовият договор вследствие издаването на заповедта. В този смисъл решение по адм. дело № 4879/2025 г. на ВАС.

Тук е необходимо да се отбележи, че съдът е запознат със заключението на експертизата, в чиято констативна част се сочи и brutното месечно трудово възнаграждение на ищеца. Съдът е запознат с практиката, при която размерът на обезщетението следва се определи именно на база brutното месечно трудово възнаграждение. В решение по адм. дело № 1087/2025 г. по описа на Административен съд – Хасково, оставено в сила с решение по адм. дело № 1054/2026 г. по описа на ВАС, решение по адм. дело № 10104/2023 г. по описа на ВАС, е изрично обосновано становището, че въз основа на нормата на чл. 13, ал. 1, т. 13 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица, както и уредбата в Закона за здравното осигуряване и Кодекса за социално осигуряване, че претендираните пропуснати ползи представляват данъчен и осигурителен доход при изплащането им, поради което не следва да бъдат намалени с данъците и осигурителните вноски, които щяха да се удържат и внесат от работодателя, ако бяха изплатени на работника. Въпреки това, с оглед разпоредбата на чл. 6, ал. 2 ГПК, приложима в производствата по чл. 203 и сл. от АПК – така решение по адм. дело № 2134/2026 г. на ВАС/ и въведеното от ищеца в исковата молба за присъждане на обезщетение, изразяващо се в разлика между нетно трудово

възнаграждение и обезщетение за безработица /пропусната полза/, се формира извод, че следва да се цени заключението на вещото лице именно в частта, с която се сочи тази разлика, и доколкото съдът е обвързан с искането на ищеца, не следва да се присъжда по-голям размер и на основания, различни от посочените, каквото би могло да бъде разликата между брутно трудово възнаграждение и обезщетение за безработица.

Що се отнася до това дали е следвало да се включат като сума – командировъчните разходи, както бе отбелязано от вещото лице, те не са постоянна величини и липсват безспорни доказателства, че такива биха се следвали, ако ищецът беше на работа за периода, в който е бил без СУМПС. От заключението на вещото лице се установи безспорно, че командировъчните разходи не са включени в брутно трудово възнаграждение на ищеца и не представляват общ осигурителен доход. В конкретния случай **А. Р. В.** е шофьор на лекотоварен автомобил, чиято обичайна дейност е извършване на превоз, вкл. и до населени места извън [населено място], т.е. постоянната му работа се извършва по време на пътуване между различни населени места. За времето, за което се твърди от ищеца, че е извършено командироване, липсват доказателства за съставянето на документи – заповеди и отчети съгласно Наредбата за командировките в страната /чл. 8, чл. 29 и следващите/. При това не се доказва, че претендираното обезщетение в размер на командировъчните разходи за процесния период е дължимо като представляващо пропуснати ползи. По своята същност командироването представлява изменение на работното място на работника, без да се изменя характерът на работа. Получаването на „командировъчни“ суми е в пряка зависимост от упражняването на трудова дейност по място на командироване. Когато работникът не изпълнява трудовите си функции на друго работно място /като командирован/, на него не му се налага да прави допълнителни разходи за пътни, квартирни и дневни нужди, поради което и сумите за командировъчни не му се дължат /така вж. решение по адм. дело № 6697/2020 г. на ВАС/. Дали поведението на работодателя – конкретно за командироване на работника си, е било добросъвестно или не е ирелевантен въпрос, доколкото именно в тежест на ищеца, в качеството му на работник – лице, което полага труд, да изисква спазването на трудовото законодателство от своя работодател.

При това съдът приема претенцията на ищеца за присъждане на обезщетение за причинените имуществени вреди за основателна от части, като следва да бъде присъдено обезщетение в размер на 799,82 евро. В останалата част искът за присъждане на имуществени вреди в размер над 799,82 евро или 758,97 евро разлика спрямо претендираните 1 558,79 евро следва да бъде отхвърлен.

6. Основателна е претенцията на ищеца за присъждане на законната лихва върху сумата, представляваща обезщетение, считано от деня, следващ датата на отмяна на оспорения акт, до окончателното му заплащане /т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по тълк. д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС; решение по адм. д. № 12024/2022 г. на ВАС/.

7. С оглед изхода от спора и на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ в полза на ищеца се дължат разноски в общ размер на 277,82 евро. На същия следва да бъдат присъдени направените разноски, представляващи държавна такса и възнаграждение за вещо лице, а адвокатското възнаграждение, уговорено и платено в брой съгласно договор за правна защита и съдействие, съразмерно на уважената част на иска /122,70 евро/. Съдът приема възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение за неоснователно, тъй като размерът му е под минимално определения с чл. 8, ал. 1 във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатската работа и съответства на фактическата и правна сложност на делото, компенсира разумно и справедливо адвоката за положения труд във връзка с производството, а присъждането му не води до неоснователно обогатяване на страната.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ в полза на ответника следва да бъде

присъдено юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част на иска. Съгласно чл. 24, изр. второ НЗПП размерът на юрисконсултско възнаграждение се определя на 51 евро след превалутиране.

Така мотивиран, **Административен съд София-град. Първо отделение. 85-и състав**

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, с адрес – [населено място], да заплати на А. Р. В., ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място], [улица], район „П.“ – Столична община, сумата в общ размер на 1311,11 евро, представляваща сбор от сумите за обезщетение за неимуществени вреди в размер на 511.29 евро и обезщетение за имуществени вреди /пропуснати ползи/ в размер на 799,82 евро, последните представляващи разликата между трудовите възнаграждения, които е следвало да получи ищеца, и полученото обезщетение за безработица, които вреди са причинени в периода от 16.09.2024 г. /датата на прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца/ до 15.01.2025 г., вкл. /деня, преди датата на връщане на отнетото му свидетелство за управление на моторно превозно средство/, от заповед № 3146/24-4332-004740/28.08.2024 г., издадена от младши автоконтрольор 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ - Столична дирекция на вътрешните работи, отменена като незаконосъобразна с окончателното решение № 3093/30.01.2025 г. по адм. дело № 9165/2024 г. по описа на Административен съд София-град, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на влизане в сила на решението до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ иска на А. Р. В., ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място], [улица], район „П.“ – Столична община, срещу Столична дирекция на вътрешните работи, с адрес – [населено място], до пълния предявен размер, а именно - за присъждане на сумата в общ размер от 4247.68 евро, представляваща сбор от сумата в размер от 3 488,71 евро – обезщетение за неимуществени вреди, и на сумата в размер от 758,97 евро - обезщетение за имуществени вреди, последните представляващи разликата между трудовите възнаграждения, които е следвало да получи ищеца, и полученото обезщетение за безработица, които вреди са причинени в периода от 16.09.2024 г. /датата на прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца/ до 20.01.2025 г. /датата на постъпване на работа/, от заповед № 3146/24-4332-004740/28.08.2024 г., издадена от младши автоконтрольор 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ - Столична дирекция на вътрешните работи, отменена като незаконосъобразна с окончателното решение № 3093/30.01.2025 г. по адм. дело № 9165/2024 г. по описа на Административен съд – София-град, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на влизане в сила на решението до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, с адрес – [населено място], да заплати на А. Р. В., ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място], [улица], район „П.“ – Столична община, сумата в размер на 277,82 евро, представляваща направените по делото разноски.

ОСЪЖДА А. Р. В., ЕГН [ЕГН], с адрес – [населено място], [улица], район „П.“ – Столична община, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 51 евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му на страните до Върховен административен съд на Република България чрез Административен съд София-град.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ:

